

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI.

XV. ÉVF. 1914. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz

kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban

BERGER ÉS FEISZINGER

Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

Kitűnő bérmaajándék! «Jézusom, örömm» imakönyv. Bőrkötés vörösvágással: 2 korona, aranyvágással: 3 kor. 50 fill., párnázva: 4 korona. Oltáregylet, IX. Üllői-út 77.

ÖRÖKIADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Horváth Győző* püspök: Mária Magdolna nyomdokain. — *Z. K.*: A kis Teréz «légiója». — *Holácsy Endre*: Vezeklés. — *T. J.*: Az Istenanya két május hava. — *Lukácsy István*: Halál árnyékában. — Történelmi Tár. *Dr. Herdeck Ferenc*: A nagyszzebeni Krisztus legsz. testének társulata a XIV., XV. és XVI. században. — *Timár Kálmán*: A bátai Krisztus-vére ereklye. — *Gyakori szentáldozás*: Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Első péntek. — Beszélő számok. — Euch. triduum Lakompakon. — *Jézusom örömom.* Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil*: A májusi királynő és a szentségi Jézus. — Fiam emlékére. — Eucharisztikus Szövetségek. — Felső bimbók. — Három Üdvözlégy. — Róptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Kimutatások.

Mária Magdolna nyomdokain.

Horváth Győző dr., martiropoliszi püspöknek a kalocsai oltáregyesületi kiállításon, 1914 ápr. 4-én tartott megnyitó beszéde.

QIKOR az egyházmegyei hatóság megbízásából Oltáregyesületünk kiállítását megnyitom s végigtekintek e drága gyűjteményen, melyet műértő kezek és áldozatkész szivek oly nagy bőségben hordtak össze: eszembe jut, ami épen ezen a napon, virágvasárnap előtti szombaton történt az Úr Jézussal Bethániában. Simon, a bélpoklos, akif valószínűleg Ő gyógyított ki a bélpoklosságból, lakomát rendezett e napon Jézus tiszteletére. Szokásban volt keleten az előkelő vendégnek a lábát megmosni, fejére pedig illatszert önteni. De Simon, a házigazda, ezt nem tette. Ezt a szolgálatot Bethániának egy előkelő hölgye, a lakomán jelenlevő Lázár nővere, Mária Magdolna vállalta magára. Nagyon drága illatszert hozatott — mert alabastrom edényben tartotta — s midőn Jézusnak feje fölött eltörte az edény nyakát s a kenetet Jézus fejére hintette, az egész ház megtelt a kenet jó illatával. Ott volt az iskariothi Judás is és sehogy sem tetszett neki a dolog. «Mire való e kenetvesztegetés?» (Márk 14, 4.) — mondta. Az ő szemében ez pazarlás volt. Jobb szerette volna, ha az általa hűtlenül kezelt szegények pénztárába folyt volna be a kenet ára.

Ime, Simon házában az isteni vendéget mily vegyes érzelmek környezték. Judás semmibe sem vette; Simon lanyha volt iránta; Mária Magdolna a szeretet gyöngédségével elárasztotta.

Az Úr Jézus a világ végéig állandó vendége e siralom völgyének a legméltóságosabb Oltáriszentségben. S itt is sok tekintetben olyanformán van vele, mint Simonnak bethániai házában.

Vannak olyanok, mint Judás: az Urat nem szeretik. A kereszténység előnyeiben szivesen részesülnek; de hogy az Urat kellően megtiszteljék, erre se gondjuk, se pénzük. Mire való az a vesztegetés — mondják — az a fény, az a pompa, az a szorgoskodás az oltárok körül? Nem jobb volna azt a pénzt inkább a nyomor enyhítésére fordítani? — Ó ezek a Judások! Mintha nem tudnák, hogy a könyörületesség épen azokban a szivekben fakad önzetlenül, amelyeknek az elhagyott isteni vendég iránt legtöbb az érzékük. Azért nekik is azt mondja az Úr, amit Judáséknak mondott a bethániai Simon házában: Szegények mindig lesznek veletek;¹ gondoskodtam róla, hogy fölöslegeseket megoszthassátok a szegényekkel. De bezzeg nektek a szegényekre sem lesz gondotok, ha isteni szeretet nem lesz a szivetekben.

Mások meg olyanok, mint Simon. Ez becsülte ugyan az Urat, adott neki helyet a házában, másokat is meghívott a tiszteletére; de aztán gondolta — annak a szegény, igénytelen Jézusnak ez elég is lesz. Nem úgy fogadta, ahogy előkelő vendéget volt szokás. Mellőzte az udvariaság szabályait irányában; se meg nem csókolta, se lábát meg nem mosta, se kenetet nem öntött fejére. Ilyenek a lanyha lelkek. Azért, mert Jézus igénytelen formában van közöttünk, figyelmetlenek iránta.

De nem így Mária Magdolna. Ez nagyon szerette az Urat s azért nem nézhette, hogy Őt előkelő hidegséggel fogadják és sietett, ahogy tehette, pótolni Simon mulasztását. Ilyenek a buzgó lelkek. Ők tudják, hogy az Oltáriszentség igénytelen külseje mily előkelő vendéget takar. Tudják, hogy akik hozzá fordulnak, soha nem távoznak tőle vigasztalás nélkül. Mikor pedig közös és nyilvános imáadására sereglenek köréje, vagy fényes körmenetben hordják Őt körül: szinte kibontakoznak e számkivetés keserű gondoljai közül és szinte előre izlelik azt a diadalmas örömet, mely az Isten gyermekeire az apai házban vár a Bárány mennyei trónja körül. Tudják a Jézust szerető lelkek, hogy ennek az isteni vendégnek mily mérhetetlen a szerepe mint áldozatnak is. Nap-nap után végigvonul ennek a végtelen értékű áldozatnak a lángja az egész földkerekségen a szentmisékben s nincs az a bűn, melyért meg ne engesztelné Isten haragját. Nincs az az áldás, amit le ne esdene, nincs az Isten iránti köteles hódolatnak az a mértéke, melyet túlön-túl le ne róna helyettünk; még a purgatórium sötétjébe is lehatnak enyhítő fénysugarai. Mint lelki táplálék pedig megóvja az isteni vendég a lelkeket a bűn rothadá-

¹ Máté 26, 11.

sától s napi gyarlóságaink sorvasztó betegsége ellen biztos orvosság. Ő tőle van a szűzek tisztasága, a hitvallók bátorsága, a vértanúk erőssége, a keresztény erények minden virágzása.

Tudják mindezt azok, akik az Úr Jézusnak szerető hívei és azért nem elégszenek meg azzal, hogy ez az isteni vendég a tabernákulumban csak hajlékot kapjon: ők Mária Magdolna figyelmes szeretetének a példájára előkelő vendéghez illő fogadtatásban óhajtják részesíteni. S hogy szorgoskodásuknak minél sikeresebb legyen az eredménye: egyesítik lelkesedésüket és tehetségüket Oltáregyesületekben, hogy így tudás és izlés, ügyesség és szorgalom, fillérek és koronák egyesült erővel valami nagyot, valami értékeset legyenek képesek alkotni az isteni vendég tiszteletére.

És ahogy betelt Simonnak egész háza a kenet illatától, úgy terjed szét az Oltáregyesületek gyöngéd hódolatának illata az egyházban. És ahogy az Úr Jézus megdicsérte Mária Magdolnát és megmondta, hogy ahol csak hirdettetni fog az evangélium, mindenfelé hirtel megy az ő figyelmességének:¹ époly dicséretes és épületes az Oltáregyesületek munkája is Isten és emberek előtt mindenfelé.

Ennek a tudata, az Úr Jézus elismerése, az egyház öröme és épülése — ez legyen a jutalma a kalocsai Oltáregyesületnek is, mely e fényes kiállításal életrevalóságának ismét oly ékesen szóló tanujelét adta.

A kised Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér.

2. A kis Teréz «légiója».

VILÁGMOZGALMAT indított meg a «*kised Jézusról nevezett Teréz nővér*». Az *Örökimádás* januári száma ismertető cikket kezdett a kis szűzről. Sok az írni való erről a szűzről.

Egyenlőre azonban egy sürgős cikkel félbeszakítjuk a rendkívül érdekes életrajzát.

Hadd ismerje meg és hadd élvezze a közönség azt az áldott gyümölcsöt, melyet a Kármel szüzi földjébe átplántált fa termett millió és millió lelkek megmentésére, többet mondok, megszentelésére, tovább megyek: *nagy szentekké átvárázsolására!*

Ez a gyümölcs az a légió, melyet *kised Jézusról nevezett Teréz nővér* hozott a világra.

Ezt a *Légiót* akarom ismertetni.

Ez a cikk a «*kis lelkeknek*» szól, vagyis azoknak, akikben nagy a

¹ V. ö. Máté 26, 13.

vágy szentekké lenni, akik a végtelenségig akarják szeretni az Istent, de gyengék és nem dicsekedhetnek azokkal a rendkívüli kegyelmekkel, amelyek arra indították a nagy szenteket, hogy emberfölötti szigort fejtettek ki maguk ellen. Ezek a «kis lelkek» bátorságukat veszítik, mert nem képesek e nagy szentek példáját követni.

Ezeknek a *kis lelkeknek* Teréz nővér mosolyogva ezt feleli: «*Csak egy a tennivaló ezen a földön: a kis áldozatok virágait szórni Jézus elé, őt éldégekkel fogni meg... így fogtam meg én is őt és ezért fog ő engem oly jól fogadni.*»

Nem akarunk az Anyaszentegyház határozatainak elébe vágni, de azért nem mondhatjuk-e, hogy a gyermek Jézusról nevezett Teréz a mi napjainkban úgy tűnik föl, mint egy angyal, akit a mennyei Atya avégett támasztott, hogy a tékozló gyermekek sokaságát az ő karjai közé vezérelje. Ez a szűz egész új és kedves módját hirdeti az Isten iránti bizalomnak és igyekszik a lelkeknek kinyilatkoztatni azt, amit Jézus szent-séges Szívének jóságáról és irgalmáról tapasztalt, arról a Szívről, mely «annyira szerette az embereket» és amely annyira szomjuhozza az ő szeretetüket!

Ennek a kis szűznek az élete angyali tisztaság volt, de azért túl nem becsülte magát; azt mondta, hogy ha nem vétkezett, ez azért volt, mert az Isten nem engedte, hogy erre alkalma legyen. És ha az Istennel való bizalmas és gyöngéd viszonyba jutott, azt sem erre a szűzi tisztaságra alapította, hanem az isteni szív irgalmas leereszkedésének tulajdonította. Ezt ily módon magyarázta meg az ő *önéletrajzában*:

Nem azért emelkedem föl az Istenhez a szeretet és bizalom által, mert meg lettem őrizve a halálos bűntől. Ah! én érzem, hogy akkor sem vesztenék el semmit bizalmamból, ha lelkeket mind azok a bűnök terhelnék, amiket csak elkövethetnek az emberek; a bánattól megtört szívvel az én Megváltóm karjai közé vetném magamat. Tudom, hogy ő szereti a tékozló fiút, hallottam a Magdolnához, a házasságtörő asszonyhoz, a samariabeli asszonyhoz intézett szavait. Nem, nem! semmi sem volna képes engem visszariasztani; mert tudom, mit gondoljak az ő szeretetéről és irgalmáról. Tudom, hogy a bűnöknek mindez a sokasága egy szempillantás alatt úgy megsemmisülne, mint egy csepp víz a parázsba dobva.

A pusztában élő atyák életében olvassuk, hogy egyikük egy nyilvános bűnös asszonyt térített meg, akinek kicsapongásai egy egész vidéket megbotránkoztattak. Ez a bűnös asszony a kegyelem hatása alatt a szentet a pusztába követte, hogy ott szigorú penitenciát tartson, midőn az utazás első éjszakáján, mielőtt még szent magányába ért volna, a szereteitől áradó bánat rohama szétszakította az ő halandósága köte-

lékeit; és a remete ugyanazon pillanatban látta, hogy lelkét az angyalok az Isten kebelére vitték. Ime, megkapó példája annak, amit mondani akarnék... de ezeket a dolgokat nem lehet szóval kifejezni.

Ferreri szent Vince életében az isteni Irgalmasságnak még megkapóbb példáját látjuk.

Egy nagy bűnös egy napon a szentnek gyónt, ez hétévi penitenciát rótt ki rá. Emberünk ekkor sűrű könnyhullatások közt így kiáltott föl: «Lehetséges-e, hogy az Isten az én iszonyú bűnömet ily csekély elégtételért megbocsássa?» Szent Vince ily bánattól meghatva, ekkor így szólt: «Elég lesz fiam, ha három napon át kenyeren és vizen böjtölsz és az Isten irgalmasságot fog veled gyakorolni.» A bűnbánó, e szavakat hallva, még nagyobb zokogásban tört ki és könnyeinek árja megkétszereződve ömlött alá. Ezt látván a szent, most így szólt: «Fiam, elég, ha három *Miatyánkot* és három *Üdvözlégyet* mondasz el és a te bűnöd el lesz törölve.»

A bűnbánó azonnal elkezdte az imát, de alig végezte el az első *Üdvözlégyet*, midőn teljes bánata túlradó hevében halva rogyott az Isten szolgája lábai elé.

Azután megjelent neki dicssugártól környezetten és kinyilatkoztatva neki, hogy egyenesen a mennyországba jutott, mert egészen megtisztult a szeretet könnyeiben, amelyeket bűnbánatában hullatott.

«Az Isten igen irgalmas, mondá szent Dorothea szűz az ő vértanúsága alatt és nincs az a gyógyíthatatlan seb, amit be ne tudna hegeszteni. Az ő neve Megváltó, mert megváltja az embereket és nagyobb bűn kétségbeesni, az ő irgalmát nem remélve, mint őt a martiromság kínjai közt megtagadni.»

Az egykoron eltévedt, de most már az isteni Pásztor keblére tért juhoknak sem kell többé az ő mult bűneikre gondolniok az Isten igazságától való félelmükben, de eszükben forgathatják még azokat avégett, hogy az ő nagyságát és szeretetét csodálják, az ő jóságát dicsérik, az öröm és hála érzelmét magukban felköltsek. Bűneik emléke ne öntsön beléjük félelmet. Ó nem! Legyenek ők meggyőződve arról, hogy Jézus, megbocsátván az ő bűneiket, visszaadta lelküknek az ő tisztaságát és eredeti szépségét. Ő maga sietett elfelejteni az ő bűneiket, amelyeknek emléke époly fájdalmas rá nézve, mint e lelkekre nézve és most csak az az ő egyetlen vágya, hogy őket tökéletesítse, szentekké képezze és velük a legbensőbbben egyesüljön.

De milyen életmódot kell választaniok, hogy szentekké legyenek. Talán a pusztába menekülniök, mint Magdolna vagy magukat egy szűk cellába falaztatniok, mint Pelágia? Vagy testüket iszonyúan gyötreniök, mint azt sok bűnbánó szent életében olvassuk?...

Nem, ezek a jámbor túlzások nem szükségesek. A *kis lelkek* óvatosak a testsanyargatásban, Teréz példáját követve, akit ezentúl anélkül, hogy megsértsék, testvérüknek, mesterüknek, mintaképüknek tekinthetnek.

Hogy őt kövessék, először is meg kell érteniök azt, hogy a legérdemszerzőbb sanyargatás az akaratnak gyötrése. Teréz is az engedelmes-ség anyaga volt; nemcsak előjáróinak engedelmeskedett, hanem mindenkinék, sőt azoknak is, akiknek hatalma alatt éppen nem állott.

Az akarat gyötrése után a szív fékezése következik. Szükséges azt fékeznünk, azt a szegény szívet, mely egykor kétségkívül annyi bűnnek volt az oka. Le kell őt szoktatni a teremtményekhez való ragaszkodásról, az ő egész szeretetét az Istenhez kell irányítani és ha azt valami mulandó tárgyért dobogni érzi, siessen Jézushoz és mondja neki: «Vedd el a magad részére én szívem dobbanásait; én ezentúl csak téged akarok szeretni».

A kis lelkek a jó Istennek még egy sereg apró áldozatokat hoznak, oly áldozatokat, amelyek nem fárasztják a lelket és éppen nem ártanak az egészségnek, minők: «Nem mentegetni magát, környezetének apró szolgálatokat tenni anélkül, hogy azoknak értéket tulajdonítson, a szeretetreméltóság egy szavát hangoztatni, midőn hallgatni akarnánk vagy nemtetszésünket nyilvánítani.»¹

Z. K.

(Folyt. következik.)

VEZEK LÉS

Gondolattal, szóval, tettel
Vétkeztem, óh, sok a vétkem!...
Uram! Hozzad fohászokodom:
— Kegyelmezz nékem!...

Vad poroszlók arculcsapnak;
Áhítatos szívem tépik.
Átyám! Nézd a vergődésem!...
— S bocsáss meg nekik!...

Halácsy Endre.

Az Istenanya két május hava.

IRÓASZTALOM felett Uhdének tündérszép Mária-képe függ. A kép alá aranybetűkkel e szavakat rótták: In treuer Hut — hű védelem alatt. De az aláírás csak annyit mond nekem a képből, mint egy fejezet a hatalmas, soklevelű könyvből. Lelkem sokkal többet lát. Lankás hegyvidék és zöldelő erdő szegélyezte virányos tisztáson a kisdéd Jézus fekszik kimondhatatlanul bájosan és kedvesen. Mellette ül angyali szenteséggel és a legszentebb anya varázslatos szépségével az ő édes anyja, a szent

¹ Az «Egy lélek történetés»-ből.

Szűz. Két kezét könnyedén és imádkozva kulcsolja a kisdéd aranyszőke feje fölé. Nyugodt boldogság és csendes, háborítlan öröm honol az Istenanya arcán és alakján, pedig melyik anya szeretete lehetett aggodóbb és gondossága odaadóbb! A kisdéd előtt angyalok térdepelnek és égi hozsannát zenélnek. Talán a betlehemi glóriát játsszák épen, vagy a pásztorok egyszerű örömet mondják el a húrok behizelgő nyelvén. S a kis Jézuska csillogó szeme édesen mosolyog. Felettük báránfelhős derült ég, körülöttük a virágok szinpompája, az illatok édes árja, csupa tavaszi pompa, csupa üde szépség, mellyel nemes versenyre kél az angyalok ragyogó öltönye. Ó mennyi melegség, mennyi szerelet árad e képből bensőmből! S lelkem úgy érzi, hogy ez az Istenanyának első május hava, melyet pázsitos réten isteni gyermekével együtt töltött.

Zsong-bong az estvéli harangszó: első májusi litániára hiv. Örömmel lépem át a szentegyház küszöbét. A főoltár trónusáról a szentségi Úr Jézus kegyelme árad felém. Játszi tömjénfellegek symbolikája arra figyelmeztet, hogy imádságos hódolatom az illatos tömjénhez hasonlóan szálljon az én Istenem színe elé. A gótikus szentély díszes ablakain pompás szivárványkéve szóródik be: a lenyugvó nap utolsó sugarai. A sokszínű fényásva beleesik a legméltóságosabb Oltáriszentség is. A szentostya patyolatfehérsége s a gyémántos arany szentségtartó villogása csak fokozza a napsugarak tündéri báját, mely épen a Mária-oltáron ömlik el. Lelkemen álcikkázik a gondolat, hogy az Úr Jézus napsugaras ujjaival mutat rá a Mária-oltárra, Ő akarja, hogy szentanyját most különösen tiszteljük, szeressük. Azért egész figyelmem a Mária-oltárra irányul. Fényárban, virágtengerben díszelg az Istenanya szobra. Amire a hívői lélek áldozata és gyermeki szív szeretete képes, mindaz ott pompázik az Istenanya lábainál. Lelkem annyira megilletődik, hogy apokaliptikus álomba esik. Felújulnak mindazok a Mária-szobrok és képek, amelyeket valaha láttam. S mindegyik a maga májusi szépségében és ragyogásában. Először a Mária-kép az én falum templomából rajzolódik lelki szemem elé. Azután a bájos pozsonyi mélyúti kápolna Mária-oltára, Mária-Remete, Virágvölgy, Mária-Zell, Tersattó... Loretto... Mária ad nives Rómában... Lourdes... Istenem nem bírja tovább a lelkem a dicsőséget, a nagyságot, a fényt, a ragyogást, mely az Istenanyát övezi e földön, hogy nagyobbbat, dicsőbbet lássak, ketté kellene szakadnia az égnek és a mennyei trónusáról az Istenanyának felénk ragyognia!

Ez a második május, a mai májusa az Istenanyának! Az első májusi jóslat: Ettől kezdve boldognak hirdet engem minden nemzet, ma már a valóságok valósága.

T. J.

Halál árnyékában

SZENT VINCE-EGYESÜLETI ülésünk után együtt szoktunk maradni, hogy elmondjuk egymásnak a kiválóbb eseményeket, melyek a hét folyamán lelkipásztori működésünkben felszínre vetődtek.

Egyik pályatársam, ki a külváros iskoláit részesítette hitoktatásban, olyan történetet mondott el, mely mindnyájunkat mélyen meghatott.

... Fehérvasárnap volt. Az első szentáldozás édes ünnepnapja. Azurkék égen diadalmas ragyogással tündöklött a nap s káprázatos verőfénnel árasztotta el a természetet. Szinte hallani lehetett a bimbók pattogását s a kertekből az orgonavirág mézédesebb illatát hozta felénk a langyos szellő.

Jöttünk vissza a templomból az iskolába. Felvonulásunk beillett diadalmenetnek; két lengő zászló közt díszelgett a kereszt; utánna párosával haladtak tanítványaim. Fehér arcoeskák szent tűzben égtek s hasonlítottak ahhoz az angyalcsapathoz, minőt Fra Angelico festett a mennyország hervadhatlan mezőire.

Amint így lassú méltósággal haladtunk, egyik utcasarkon munkáskülsejű férfi lépett elő s miután végigkémlelte a sorokat, odalépett egy kis fiúcska mellé. Vajjon mit akarhat? Megjelenése nem sok biztatót mutatott; kopott, szegényes öltönye, dult arcvonásai nagy elhagyatottságának voltak kirívó tanujelei.

Egyszerre csak karjai közé kapta a gyermeket, magához ölelte, csókolni kezdte homlokát s mintha drága kincset mutogatna, hangosan felkiáltott: — Én édes fiam, drága gyermekem!

Azután befordultak az utcába s eltűntek szemeink elől. Szokatlan volt a jelenet; a kis fiúra sok tanítványom közt emlékeztem, mint egyik legszorgalmasabb tanulóra; kedves, ártatlan, gyöngéd volt, mint egy törékeny virág. De később kiment fejemből az egész jelenet.

Mintegy tíz napra az első áldozás után sürgősen hívtak egy beteghez, hogy lássam el a szent útravalóval s az utolsó kenet szentségével. A külváros utcasorainak végén piszkos bérházba vezettek. Minő nagy lőn meglepetésem, amikor a nagyon szegényesen bútorozott szobácskában a betegágyon az én kedves tanítványomat, a kis Jánoskát pillantottam meg. Az ágy mellett az atyja állott; ugyanaz a munkás, ki az utcán oly meleg szeretettel tüntetett a fia mellett. Szemei könnyben úsztak, arcáról lerítt a nyomor, a bánat, a kétségbeesés. Ahogy rájok tekintettem, sejteni kezdtem, hogy itt ez emberek sokat szenvedhetnek, az élet sivárságával néznek farkasszemet s e szobácskában már zordon események játszódhattak le.

A Szentlelek Isten eljövetele.

Az én kis betegem közel állott a halálhoz. Tüdőgyulladást kapott s a rettentő láz elhervasztotta benne az életerőt. A lelke egészen megérett a kegyelem sugarában; gyónása s szentáldozása Jézus iránt való forró szeretettől buzogott s kívánt meghalni, hogy jószágos Megváltóját angyalai fényes társaságában színről-szinre láthassa.

A szent ténykedések befejezése után az atya járult hozzám:

— Én vagyok az oka, hogy e kis mátyur most oly sokat szenved s gyermek létére éreznie kell a halál közeledtét. Hosszú időn keresztül jó munkás voltam, pompás keresetem volt a gyárban. A fizetésem olyan volt, hogy szükségem nem kellett szenvednünk. Boldogság fészke volt e kicsi otthon s az atya és az anya küzdelmeit megaranyozta e kicsi gyermek édes mosolya.

Addig tartott ez így, míg meg nem ismerkedtem s meg nem barátkoztam a társadalmi felforgatást hirdető forradalmi lázítókkal, kik első-sorban kiirtották a hitemet s azután elszakítottak a családomtól: Megszerettem a korcsmát, de be is lopódzott hozzánk az inség. A nőm intett, kért, összetett kezekkel rimázkodott előttem: térjek vissza hozzájuk... Durva szitkokkal feleltem, többször kemény ököllel csaptam az arcába. Egy démon sугallta e gonoszságokat s e pokoli ígézet hatása alatt rettentő sok bűnt halmoztam fel lelkemre.

Egyszeramint hazajöttem a gyárból, a szobában csak a kis Janikát találtam.

— Hol van anyád, fiam?

— Nem tudom, elment valahova. Azt mondta: nem jő vissza soha többé.

A jobbik belátásom azt súgta: nem volna csoda, ha megfutott volna kegyetlen bánásmódom elől; a gonosz lélek azonban bosszúra sarkalt s azt súgta: «Öld meg őt!» Sokáig kerestem-kutattam, hogy kitöltsem rajta haragomat, de mindig kisiklott kezeim közül. Később hallottam, hogy lekerült az utcára s a bűn fertőjébe sülyedt.

Egy volt, ami ez örvénybe, a bűnök és szenvedélyek e borzalmas világába derűt, vigasztalót hozott: az én kicsi fiam. Valóságos angyal az elkárhozottak tanyáján. Mióta iskolába jár, készít magának fészületből, kis képecskékből oltárkát, az előtt zengi el fennhangon imádságait... oly idvezítő, oly édes e szelid gyermeki könyörgés. Mikor az első szentáldozásra készült, egészen átszellemült. Letérdelt, összetette kis kezeit, arcát felvetette az ég felé s mint a gerlicebúgás, úgy zokogott ajkain Jézus szent neve: «Ó édes Jézus, ó irgalmas Jézus, imádlak teljes szívemből. Neked élek, neked halok, tied vagyok életemben, halálomban».

Látva és hallva mindezt, ah én Istenem, végre megtört a jégpáncél, mely szívemre nehezedett. Szörnyű vihar támadt lelkemben, csatára kelt a gonoszság e térdelő gyermek áhitatával, szétszakadozott lelkem borúja s onnan felülről rám is sütni kezdett a kegyelem napja... Megutáltam

bűnös életemet, lelkem sírt, hogy elfordultam jóságos mennyei Atyámtól s erős bennem az elhatározás, hogy megjavulok. Uram, jó lelkiatyám, hallgassa ki az én töredeelmes gyónásomat is... S azután még egyet óhajtánék, bár visszatérne az elhagyott fészekbe az édes anya... Megbocsátánék neki teljes szívemből, hisz az én bűnös szenvedélyeim keltettek itt életre minden bajt s okozták az ő elkeseredését...

— Mi lett volna itt más teendőm, — folytatá lelkész barátom — mint elfogadni a megtérő atya gyónását. Vigasztaló szókat rebegetem, ámbár megvallom, az események e hirtelen találkozása meglepetéssel hatottak rám. A feloldozás azonban megtermé gyümölcsét; az atya dult vonásai elsimultak, arcára szelid nyugalom ült s szemeiből a szenvedély tüzét kioltotta a bánat könnyharmata.

Azt hittem, ezzel immár végére értem lelkipásztori teendőimnek, búcsuzni kezdtem a nagybeteg fiúcskától s bánatba merült atyjától, midőn az ajtón halk kopogtatás hallatszott.

Lassan nyilott az ajtó s belépett rajta egy nő. Nagy fekete kendő borította fejét s vállát. A férfi felhorkant, rögtön felismerte eltévelyedett feleségét. A nő ajkain halk sikoly rebtent el, mikor megpillantotta az előtte állókat; azután mintha mitsem törődne az őt fenyegető veszedelemmel, odavetette magát a beteg ágya elé. Jóságos Isten, vajjon mi fog itt történni? Elég erős lesz-e a férfi lelke, hogy bosszúját az asszonyon ki ne töltsé?! Nem fog-e a sok felgyülemlett szenvedély, bánat, nyomor szörnyű csattanóban, egy borzalmas bűnben kitörni? Meg tudnak-e vajjon ez elkeseredett lelkek egymással békülni?

E pillanatban a beteg gyermek beesett, lázas arcán különös elhatározás lángja lobbant fel. Rávetette mélyen fekvő halovány szemeit édes anyjára s megfogta a kezét:

— Édes jó anyám...

Majd ránézett olvadó, szelid tekintetével a férfirra:

— Édes jó atyám...

Isteni sugallattól vezetettve egyesítette a gyülölt kezeket.

— Igen, Teréz, bocsáss meg — rebegette az atya — én voltam oka minden bajnak.

— Ó férjem, köszönöm irgalmas szavaidat, egész életemben hálával adózom jóságodért.

A gyermek arcán a béke angyalának derüje sugárzott. Krisztushoz való áhítatának, első szentáldozásának megtermett nemes gyümölcse: a szülők kibékülése.

Arca mosolygott s még szüleinek egybefont kezeit tartotta, midőn nagyot sóhajtott s lelke ott lebegett a sugárzó úton, mely Jézus szent keblére vezet.

Lukácsy István.

TÖRTÉNELMI TÁR.

A nagyszebeni Krisztus legszentebb testének társulata a XIV., XV. és XVI. században.

HAT OKMÁNYRA akadtam, melyek a nagyszebeni Krisztus legszentebb testének társulatáról s annak 200 éves fennállásáról szólnak.¹ Az eddig fölfedett szentségi társulatok keletkezését 30 évvel előzi meg a nagyszebeni társulat, de ugyancsak róla tudunk még akkor is, midőn ilyenü társulatokról már semmiféle feljegyzésünk nincs.

Mivel az okmányok a nagyszebeni szentségi társulat tagjainak buzgóságát tárják fel, röviden foglalkozom velük az Oltáregyesület tagjainak épülésére s azért, hogy lelkükben a nagyszebeniek régi példája hasonló buzgóságot váltson ki.

Az első okmány az alapítólevél. Annak értelmében a társulat 1372. év augusztus 10-én alakult. Főszórol ez okmány 15 erényes s az istenszolgálatban kiváló férfiút, élükön a város polgármesterét, kik a legfőlségesebb Oltáriszentség különös tiszteletére testvérületet alakítanak. Ezek mind világi férfiak voltak, kiknek a hivatali, a családi, az anyagi gondok és kötelességek épen úgy nehezettek vállaikra, mint a manapsági embernek. S az alapítólevél a megnevezett alapítóknak azt a tanuságát is feljegyzi, hogy a társulatnak igen sok jeles és buzgó tagja volt már a megalapításkor is, kiknek nevükben szövegezték és írták alá az alapítólevelet.

Hogy honnan vették ezen eszmét, ki közölte velük, arról nem szól írásuk, de annál inkább hangoztatják, hogy saját szívük kívánságát követve, egyesültek a legfőlségesebb Oltáriszentség különös tiszteletére.

Az alapítólevélben egyetlenegy egyházi férfiú van felemlítve, a boldogságos Szűzről nevezett plébániatemplomnak plébánosa. A plébános sincs úgy említve, mintha ő lett volna vezére ezen társulásnak, hanem azért, mivel a fentemlített jeles férfiak a plébános részére bizonyos jogosultságot határoznak meg. A szentségi társulat ugyanis a boldogságos Szűzről nevezett nagyszebeni plébániatemplom egyik fülkéjében oltár-emelésre helyet kapott. Az oltárt felépítik, az oltárhoz egy állandó káplántartásra kötelezettséget vállalnak. Azt fizetik s a plébánosnak is a káplán élelmezése címen évi díjat fizetni kötelezik magukat. Ha azonban szükség vagy drágaság állana elő, a meghatározott pénzfizetést felemelni

¹ Archiv des Vereines für siebenbürgische Landeskunde. Neue Folge. 10. Band 314—360.

is vállalják. Viszont az alapítólevél tanuságot tesz, hogy a jámbor alapítók lelkiatyjokkal a legszorosabb viszonyban voltak. Annak tudta, beleegyezése, segítsége nélkül semmit sem tettek. Érezték, hogy a nagy szándék csak úgy kedves az Isten előtt s úgy valósítható meg, ha papjuk áldásával és szolgálataival egyesül. Krisztus adott az apostoloknak, az apostolok a püspököknek és papoknak adtak hatalmat a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé változtatni. Papság nélkül nincs Oltáriszentség, annál kevésbbé lehet szentségítársulat.

A társulat célja közös a hasonló társulatok céljával. Hetenkint csütörtökön közös szentmiséjük van az Oltáriszentség tiszteletére. Gondoskodnak a tagok arról, hogy a betegekhez az Oltáriszentség illő kísérettel vitessék, de főleg arról, hogy a kimulók a legfölségesebb útielredel nélkül ne távozzanak e világból. A tagok ravatalánál virrasztanak, a temetésen és az engesztelő szentmiséken hiány nélkül részt vesznek. Különös a nagyszebeni társulatnál az, hogy a szegények és az idegenek temetési költségét ők viselik s azok temetésén úgy megjelennek, mintha tagtárs lett volna.

Ilyen jószívű, áldozatos, egymás lelkeüdvéért érdeklődő s a sírig összetartó tagokkal indul meg Nagyszebenben az Oltáriszentség különös tiszteletére alakult társulat. Hogy mivé nőtte ki magát, azt a következő okmányok igazolják.

A második és harmadik okmány 1384. év szeptember 17-én kelt. Tanuskodnak arról, hogy a 12 évvel ezelőtt alakult társulat vezetője és gyűjtőpontja lett a lelki életnek Nagyszebenben. Magával ragadott minden érző szívet s azok is, kik nem léptek a társulatba, a társulat közös istentiszteletein tömegesen résztvettek s a társulat tagjainak buzgóságán épülve azokkal együtt óhajtották dicsérni az Istent.

A második okmányban Demeter biboros, esztergomi érsek Krisztus legfölségesebb és csodálatos szent testének s vérének társulati tagjait s mindazokat, kik velük szombat esténként a «Salve Reginát» (üdvözlégy mennyország királynéja) éneklék, 100 napi búcsuban részesíti.

A harmadik okmányban ugyanazon Demeter biboros, esztergomi érsek tanuságot tesz, hogy a társulat minden csütörtökön az Oltáriszentség nagyobb tiszteletére a szokásos énekes szentmisét megtartja. Azon a tagok rendszeresen jelen vannak, de egyszersmind nem tagok is igen nagy számmal vesznek részt benne. Miért is úgy a tagoknak, mint azoknak, kik nem tagjai — akár férfiak, akár nők — de a társulat csütörtöki miséjén részt vesznek s a társulat örökös fenmaradásához némi adakozással járulnak, 100 napi búcsut engedélyez.

A társulat alakulásától kezdve körül-belül 90 évre akadunk a negyedik okmányra. A társulat a közbeeső idő alatt nem hogy hanyatlott,

hanem hatáskörét mindinkább tágította, mert a negyedik okmányban az áll, hogy a társulat nemcsak a hívő katolikusokra hat, hanem hat a szakadárookra, azokra, akik az egyháztól, az egyház fejétől a pápától elszakadtak, a görögkeletiekre. 1460. október 1-én kelt eme okirat leírja a társulat csütörtöki ünnepélyes szentmiséjét, mellyel kapcsolatban égő gyertyákkal és *orgonaszó* által kísért énekkel körmenetet tartanak. Teszik ezt azon céllal, hogy az Úr Jézust megkéreljék, miszerint a szakadárok iránt legyen kegyes és fogadja őket vissza anyaszentegyházába. Így mutatják ki becsülésüket a szakadárok iránt s alkalmat óhajtanak nekik adni, hogy velük együtt imádják az Úr Jézust.

Nem rajtuk múlt, hogy a szakadárok velük nem egyesültek. Hogy miért, miért nem, azt nem tárgyalom itt. Csupán kiemelem, hogy ime így erősödött a társulat s erejének tudatában, mint hittérítő az eltévelyedettek az Úr Jézushoz akarja visszavezetni.

Az ötödik okmány egy régi szép misekönyv, melyet Merkel Mihály özvegye, Borbála úrasszony ajándékozott a társulatnak azzal a kikötéssel, hogy az soha másé ne legyen, mint a nagyszebeni Krisztus testevére társulatáé. Készült s ajándékozott 1465. évben.

Hosszú 60 év eltelté után ismét kapunk a hatodik okmányban értesítést ezen buzgó társulat életéről. A hatodik okmány a társulat 1525., 1526. és részben 1527. évi pénztárkönyve. Kyrchberger Péter pénztáros lelkiismeretes pontossággal tárja elénk a társulat minden csütörtöki adakozást, a belépő tagok számát, azok belépési díját stb. A harmadfélév alatt nem sokan, csak 7-en léptek be, de az adakozások, a végrendeleti hagyományok eléggé igazolják, hogy népes volt a társulat. A társulati tagok igen szép szokását észlelhetjük. Ugyanis a nők drága nyakéküket a társulatnak hagyják. Sokszor kikötik, hogy a drága nyakéket a társulat miseruháira applikálják (alkalmazva felvarrják).

Az 1525—1527. évi pénztárkönyv végén fel van sorolva a társulat szerelvényeinek leltára. Azt mondhatom rá, hogy nagyon gazdag és értékes leltár.

Timár K. úr révén még egy hetedik okmányt is említék 1533-ból. Ez év november 28-án Thonhewsser Mihály beszámol a társulat ügykezeléséről s 65 forint jövedelmet mutat ki.¹

¹ Timár úr ezen okmány alapján állítja, hogy a társulat ekkor már hanyatló volt. A pénztárkönyvek egybevetéséből én a jövedelmet nem találom csökkenőnek. Hiszen a társulat ezidőtájt nemcsak az oltárnokot, hanem az organistát stb. új állást pl. a sekrestyést is fizette. Mivel a jövedelem nem csökken, a társulat sem hanyatló ezidőszert. Sőt az a körülmény, hogy a lutheránusok gúnyolódása dacára az úrnapi körmenetet teljes fényvel tartják, szintén amellel bizonyít, miszerint a társulat erős volt számban és buzgóságban. Örökimádás XI. évfolyam 47. lap.

Ezek alapján megállapíthatjuk, hogy a nagyszebeni társulat 200 éves (pontosan 161 éves) létezéséről, buzgóságáról, fáradozásáról, az Oltári-szentség iránti különös tiszteletéről igen épületes és biztos adataink vannak.

Hogy a társulat 1533. éven túl meddig élt s mikor szűnt meg, arról mit sem tudunk. *Dr. Herodek Antal,*

A bátai Krisztus-vére ereklye.

SZENT hajdanunk eucharisztikus emlékei között legnevezetesebb volt a bátai apátság Krisztus-vére ereklyéje. Fejedelmek, főurak s a magyar nemzetnek kegyeletes tisztelete környezte közel két századon át a bátai bencés apátságnak ezen kincsét. A bátai apátságnak s nevezetes ereklyéjének történetét *Sörös Pongrác* írta meg a magyar bencésrend nagyszabású történeti monografiájának legújabb kötetében.¹ Érdeemes dolgozata felölel úgyszólván minden adatot, mely a bátai csodás ostyára vonatkozik. Kutatásainak eredményeit a következőkben foglaljuk össze.

A szent Mihály tiszteletére emelt apátságot a hagyomány szerint szent László király alapította. Nevezetessé tette ezt az apátságot az ott történt szentségi csoda. A Krisztus-vére ereklye iránt tanusított tiszteletnek tulajdoníthatjuk, hogy az apátság a XV. század közepétől kezdve birtokadományokban részesült. Földrajzi s történeti munkákban, mint Bátának fő nevezetességét említik az írók a Krisztus-vére ereklyét. Például *Rantani* Péter püspök, ki a XV. század vége felé írta történeti munkáját, oda nyilatkozik, hogy a bátai monostor igen híres azon nyilvánvaló csoda miatt, hogy ott a szent ostyában Krisztus-vére testének egy darabkájával látható, miként erről számtalan olyan tett bizonyosságot, aki az ereklyét megszemlélte. Ez a szentséges ereklye oly nevezetességre tett szert, hogy utóbb magát az apátságot is Krisztus véréről kezdték elnevezni. II. Lajos király 1521. elején egyik okmányában, mint szent Mihály arkangyaláról és Krisztus szentséges testéről nevezett egyházat említi Bátát.

A bátai Krisztus-vére ereklye az átlényegült szentostya volt, melyben Krisztus-vére tűnt föl testének egy darabkájával. Ez a jelenség állandosult s hosszú időn keresztül észlelhető volt. A csodás esemény legkétszemből a XIV. század folyamán történhetett, mert a XV. században a szent ereklye már elterjedt tiszteletnek örvendett. A szentségi csodáról azonban közelebbi adataink nincsenek. Mikor történt a jelenség s hogyan kinek működésénél s kiknek jelenlétében — ezekről a részletekről nem szólnak a történelmi emlékek.

¹ *Sörös Pongrác*: Az elenyészett bencés apátságok. Budapest, 1912. 119. s köv. 1. (A pannonhalmi Szent-Benedek-rend története. 12. köt. B.)

A XV. század elejétől kezdve már általános érdeklődés mutatkozik a csodás kincs iránt s tisztelete egyre nagyobb mérvet ölt. 1434. január 21-én IV. Jenő pápa búcsút engedélyezett a szentereklye tisztelőinek. A búcsulevélből megtudjuk, hogy Úrnapja volt a bátai szentséges ereklyének legfőbb ünnepe, tiszteletének központja. Úrnapján a búcsúsoknak is mutogatták a szentkincset a többi ereklyékkel egyetemben. Akik ezen ünnep alkalmával a bátai templomban szentségekhez járultak, tíz évi és tízszer negyvennapos búcsút nyerhettek. Hogy ezen lelki kegyelmekben tömegesen igyekezett részesülni a hívő nép, azt elgondolhatjuk. Voltak más nevezetes alkalmak is, melyek a vallásos nép ezreit vonzották a bátai kegyhelyre. Ilyen volt például az 1480. évi jubileumi búcsu.

A bátai szent vér lelkes tisztelőinek sorában találjuk a jó magyar nép mellett úgyszólván az egész főúri világot. Emlékezetes a Hunyadi-családnak tisztelete a szentséges ereklye iránt. Hunyadi János, majd özvegye Szilágyi Erzsébet, Hunyadi László, Mátyás király, Korvin János herceg s özvegye szebbnél-szebb miseruhákat s egyéb egyházi ruhákat ajándékoztak a bátai templomnak. Hunyadi László még utolsó óráiban, kivégeztetése előtt is megemlékezett a szent ereklyéről.

A szent vér iránti kegyeletből mások is gazdagították az egyház készletét értékes egyházi ruhákkal és szerelvényekkel. Az adományozók közül megemlíthetők Geréb Péter özvegye, Török Imre, Kinizsi Pál özvegye, Garai Jób, Ráskai Balázs, Nagy Ágoston bátai polgár stb.

A szent vér tisztelőinek sorát megnyitotta Garai János bán. Midőn ő 1415-ben a Hervoja és a törökök ellen indított hadjáratban fogságba jutott, az Úrhoz könyörgött szabadulásért. Fogadást tett, hogy szabadulása esetén elzarándokol a bátai szent vérhez. Szabadságát visszanyerve, fogadásának eleget is tett és szabadulása emlékére a bátai templomban hagyta rabbilincseit.

Ezt a kegyeletet csak a XVI. századnak elején zavarta meg egy főúrnak erőszakoskodása. II. Ulászló 1512-ben Perényi Imre nádort tette a bátai apátság kegyurává. Perényi nador, bár a monostor apátjával folyton hadilábon állt, maga is kimutatta tiszteletét a szent vér iránt s 65 forintot érő, aranyhímzésű miseruhát ajánlott föl a templomnak. Fia, Perényi János, az erőszakosságban túltett még rajta is. Nem tudni milyen indító okoktól vezérelve, fegyveres embereivel rajtaütött a monostoron s annak féltve őrzött kincsét elrabolta. Saját kezével fosztotta meg a templomot a szent vér ereklyéjétől s azt siklósi várába vitette. Talán ezt a merényletet akarta kiengesztelni Perényi Imre özvegye, midőn arannyal átszőtt damaszt takarót adományozott a szent vér ereklye-mutatója számára, azonfölül pedig igen értékes miseruhát ajándékozott a templomnak.

II. Ulászló 1516. január 24-én Bába kegyuraságát visszavette a Perényiektől. Ha már előbb nem, úgy ekkor juthatott vissza a Krisztus-vére ereklye Bátára. Hogy a szent ereklye csakugyan visszakerült a bátai templomba, sejtethetik Báthory Endre zarándoklásából. Báthory, mikor 1521-ben naszádosaival az ország déli részeinek védelmére igyekezett, betért Bátára, hogy a szent vér helyén búcsút nyerjen.

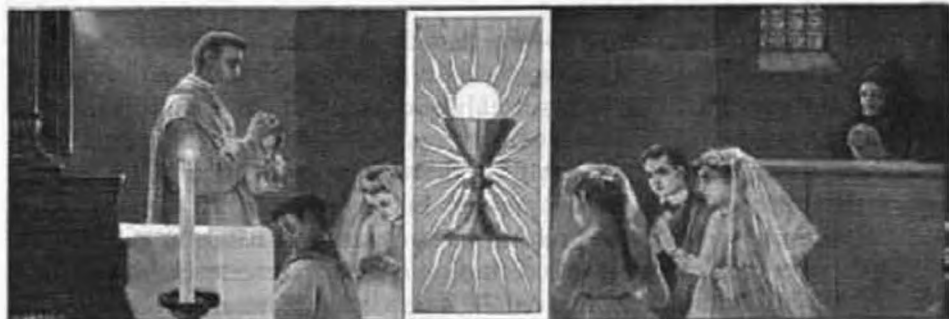
A mohácsi vész után újból árván marad a bátai kegytemplom. A csata szerencsétlen lefolyásának hírére a bátai szerzetesek elmenekültek. A töröktől tartva összeszedték az apátság kincseit s bátai jobbágyok kíséretében Alyóknak (mai Györszentmárton) tartották. Magukkal vitték a szent vér ereklyéjét is s a tiszteletére adományozott egyházi föl-szerelést. Ezeknek értéke igen tetemes volt. Az egyházi ruhák összes becsértéke 1426 forint, az ezüst tárgyaké s ékszereké 286 forint és 20 gira. Mikor Tolnai Máté pannonhalmi főpát hirt szerzett a menekülőkről, értük küldött s felvitette őket az anyamonostorba, hogy féltett kincseik biztonságosabb helyen legyenek. Jellemző a bátai szerzetesekre, hogy szerető gondnal ragaszkodnak szent ereklyéikhez s azokat csak nagy unszólásra adják ki kezükből, természetesen csak jegyzék elleneben. Így került a szentséges kincs egyidőre *Pannonhalmára*.

Mikor az idők forgása kissé nyugalmasabbá vált s a törökök elvonultak, a bátai apátság újra benépesült s nevezetes ereklyéjét is visszakapta. De már közeledett a vég. A török 1539. nyarán megrohanta Bábát s teljesen feldúlta. Ekkor nyomaveszett a Krisztus-vére ereklyéjének is. Vagy a török pusztítás emésztette el, vagy pedig ott kallódott el, ahová az esetleg megmenekült szerzetesek vitték.

Későbbi időkben már csak mint Bábának hajdani kincsét emlegetik a szent ereklyét. Egyebek közt Verancsics Antalnak följegyzései is csak annyit említenek meg Bábáról, hogy ott hajdan megvolt Krisztus vérenek ereklyéje. A régi kincsnek emléke még a protestáns korban is élt.

Timár Kálmán.

Emlék a bécsi eucharisztikus kongresszusról. 1912 szeptember havában a legfényesebb keretek között folyt le Bécsben a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. Magyarország katolikusai ez alkalommal több mint húszezren vettek részt a kongresszust befejező körmeneten. A pápa ennek az eseménynek emlékére a magyar csoport vezetőinek sajátkezü írásával ellátott arcképét adta, mindnyájának köszönetét kifejezve és őket apostoli áldásban részesítve. Izabella főhercegasszony, a magyar csoport fővédője megbizta az Országos Katolikus Szövetséget, mint a magyar csoport középponti bizottságát, hogy ezt az emléket a vezetőknek megküldje, ami már meg is történt.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Első péntek.

A HÓNAP első péntekén való szentáldozás — írja egy misszionárius — kitünő eszköz arra, hogy a gyakori szentáldozás terjedjen. Az Úr Jézusnak hő vágya, hogy a hónap első péntekéin minél több buzgó lélek engesztelje meg szentséges Szívét ama borzasztó sok bűnért, melyekkel az emberek az előző hónapban őt megbántották. Ezt pedig a legméltóbb módon úgy tehetik, ha magát a szentségi Üdvözítőt veszik tiszta szívükbe. S ha egyszer megízlelték, mily édes az Úr a szentáldozásban, akkor már nemcsak havonként, hanem hetenként, sőt naponként is fognak vágyódni a vele való gyakori egyesülés után. Buzgólkodjunk tehát mindenütt, hogy az első pénteki áldozások minél szélesebb rétegekben terjedjenek.

Beszélő számok. A *kalocsai egyházmegye* papi névtára feltünteti az évi szentáldozások számát az egyes templomokban. A tavalyi, 1913. esztendőben legnagyobb volt a szentáldozások száma a következő templomokban: 1. Kalocsai jézustársasági templom: 103.496 (1912-ben 108.883). 2. Kalocsai iskolanénék temploma: 84.510 (74.100). 3. Szabadkai ferenc-rendi templom: 75.000 (69.200). 4. Szabadka szent Teréz: 71.950 (68.530). 5. Szabadka szent Rókus: 58.382 (50.979). 6. Zentai szent Szív templom (belvárosi és alsóvárosi plébánia): 42.916 (43.256). 7. Zombori karmelita templom: 38.645 (40.201). 8. Bajmok: 34.950 (22.350). 9. Monostorszeg: 34.363 (36.349). 10. Magyarkanizsa: 31.550 (35.150). 11. Bajai ferenc-rendi templom: 31.484 (37.403). 12. Topolya: 23.450 (19.084). 13. Kecel: 21.307

(11.885). 14. Szabadka szent György: 21.183 (20.662). 15. Ujvidéki plébánia-templom: 19.451 (17.347). Hogy a szentáldozások évi számának emelkedését, illetve ingadozását szemléltessük, zárójelben feltüntettük az 1912. évi statisztikát is.

A gyakori szentáldozás terjedését figyelemmel kísérhetjük, ha plébániánkat összevetjük az évi áldozások összegét a hívek számával. A falusi templomok közül e tekintetben a monostorszegi vezet. Monostorszegen (Bács m.) az évi szentáldozások száma 34.363, a híveké 5.600; itt a szentáldozások száma hatszorosan felülmulja a lakosság számát, vagyis minden hívőre hat szentáldozás esik évenként. Évi négy szentáldozás esik egy hívőre a következő községekben: 1. Hercegszántó: áldozások száma 13.125, híveké 2.945. 2. Bajmok: 34.950 szentáldozás, 7.924 hívő. 3. Akasztó: 18.136 szentáldozás mellett 4.189 hívő. Évi három szentáldozást számíthatni egy-egy hívőre a következő községekben: 1. Szentfülöp: 15.213 szentáldozás, 3.987 hívő. 2. Bácsordas: áldozások száma 14.928, híveké 4.221. Itt 1913-ban szentmisszió volt, ami az arányszámot lényegesen megjavította. 3. Bács: 14.768 szentáldozás mellett 4.335 hívő. 4. Dávid: 9.780 áldozás, 3.044 hívő. 5. Bácsszentiván: szentáldozások száma 17.312, híveké 5.490. Városokban ezt az arányszámot teljesen pontosan nem lehet megállapítani. Hogy pontosan számíthassunk, a hívek számához hozzá kellene adni a tanulóifjúság számát, az évi áldozók összegéből pedig le kellene vonni az idegenek számát; az utóbbira nézve azonban nincs semmiféle nyilvántartás. Egyébként a városok szentáldozási statisztikája a névtár szerint a következő: Kalocsán az évi szentáldozások száma összesen 231.019, a híveké 11.745. Baján 17.256 katolikus, 63.864 szentáldozás. Magyarkanizsán szentáldozások száma 40.373, híveké 15.053. Szabadka város egész területén a katolikusok száma 97.204, az évi áldozások összege 277.707. (Szabadka belső plébániáinak területén 68.989 hívő, 244.115 szentáldozás.) Ujvidéken az évi áldozások összege 39.173, a róm. kath. híveké 13.382. Zentán a szentáldozások teljes összege 47.064, a híveké 22.850. Zomborban az évi szentáldozások száma 75.952, a katolikusoké 16.796.

(T. K.)

Eucharisztikus triduum Lakompakon. Kétségbevonhatatlan, hogy a lelki-gyakorlat, a népmisszió legjobban alkalmas a bűnös szívek felrázására. De a lakompaki triduum egy tanulságos dologra hívja fel figyelmünket. Sokszor éveken át kell várni és küzdeni azért, hogy lelkigyakorlatokat tartó pátereket kapjon valamelyik község, annyira szétkapkodják őket. A világi papság pedig nincsen elegendőképpen ránevelve a lelkigyakorlatok-tartására. De eucharisztikus triduumokat igenis tarthat, mert ahhoz nem kell más, minthogy szeresse az Eucharisziát, szíve mélyéből legyen áthatva a tudattól, hogy az Úr Jézus az Oltáriszentségben minden buzgó-

ság és megtérés legfőbb eszközlője. Lakompakon is két falu lelkipásztora rendezett eucharisztikus triduumot s a legméltóságosabb Oltáriszentség kiáradó kegyelme megváltotta a község szinét, több mint 700-an járultak az Úr asztalához s a lelkesítő szavak, a Krisztus kegyelme hatalmas lökést adott a gyakori szentáldozás ügyének. Ezt a triduumot minden évben kell megtartani!

Eucharisztikus zarándoklás Lourdesba. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a nagyméltóságú püspöki kar 1909: 414. számú határozata értelmében az országos zarándoklások hivatalos rendezője, a XII. országos katolikus nagygyűlés határozata folytán a XXV. nemzetközi eucharisztikus kongresszuskor a Lourdesba menő magyar katolikusok csoportját úgy, mint az előző években is, szervezi. A csoport július 18-án indul Budapestről és 30-án érkezik ugyanoda vissza. Az utazás alatt Velenczében, Milanóban és Marseilleben állomást tartanak. A részvételi díj I. osztályon 480 korona, II. osztályon 380 korona, III. osztályon 240 korona. Jelentkezni lehet 1914. június 15-ikéig az Országos Katholikus Szövetségnél Budapesten, IV. ker., Ferenciek-tere 7. szám, III. lépcső, I. emelet 8. Telefon 101—58.

Az Úrnapi körmenet. A XII. Országos Katholikus Nagygyűlés megújította az előző nagygyűlés ama határozatát, mely az országos és hivatalos jellegű körmenetek külső fényének hatékony biztosítása iránt időről-időre a kormányhoz felterjesztés intézését mondta ki. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a nagygyűlések határozatainak végrehajtója, ennek folytán felterjesztést intézett a miniszterelnökhöz, kérve, hogy a közeledő Úrnapi körmenet alkalmából a hatóságokat és hivatalokat értesítse és őket a szükséges képviseltetésre hívja fel.

II. Magyar Nemzeti Zarándoklat Lourdesba. Gróf Mailáth, gróf Zichy és Fischer-Colbrie megyéspüspökök védnökségével és egy nagyobb papi bizottság gondos rendezésében f. é. július hó 25-én kényelmes különvonaton indul Pádua-Róma-Lourdes-Párizs és Einsiedeln érintésével, amely 20 napra terjed és a II. osztályon 480, a III. osztályon 295 koronába kerül. Tekintettel a már eddig is megnyilvánult nagy érdeklődésre, a jelentkezések június hó 1-jével lezártnak. Magyar, német és tót nyelvű programokat készséggel küld az érdeklődőknek Gaibl Sándor pápai prelátus, apátkanonok, Pozsony, Káptalan-utca 3.

Májusi ájtatosság. Az *Örökimádás* templomban mindennap este 1/46 órakor szentbeszéd és utána szentségi áldás tartatik egész május hónapban át.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A májusi Királynő és a szentségi Jézus.

MEGJÖTT a szép május, a virágok és a szép kék égboltozat hónapja. A földről a virágok, mint megannyi fényes szem, mosolyognak felénk és az égfelé s mikor leszáll az est és elaltatja, eltakarja az égfelé néző virág szemeket, kigyulladnak az égnek a szemei, a csillagok. Ezek az égi szemek az égboltozaton vannak; az égboltozat pedig szűz Mária palástját jelenti. Mi nyugovóra térünk, az égboltozat, szűz Máriának palástja beföd minket, mint ahogy talán az elalvó Jézuskát takarta be valamikor szűz Mária, például akkor, amikor Egiptomba menekültek Heródes elől.

Tehát el ne felejtjük: mi ránk lenéznek szűz Mária égi palástjáról a csillagszemek és gyönyörködünk bennük — viszont mi nyújtjuk szűz Máriának a virág szemeket, amikor májusi oltárát díszítjük. Úgy-e kedves dolog: nem akarunk adósak maradni szűz Máriának s azért ő még többet ad — hiszen a virág elhervad, de a csillagok sok ezer esztendő óta vannak, mégis mindig egyformán ragyognak s itéletnapig megmaradnak.

Már most jérünk gondolatainkban egy lépéssel tovább. A csillagos égboltozat fölött van az Úr Jézus; szűz Mária még eltakarja előlünk ezzel a palástjával az égboltozattal, mert sok olyan ember él a földön, aki Jézust úgy gyűlöli, mint hajdan a zsidók. A májusi oltáron meg a virágok közt oly ruhában áll Jézus, amelyet fölünk, szegény emberektől elfogadott, tudniillik a kenyér külső színe ez a ruha. Eltakarva marad az Úr Jézus Szűzanyjának oltárán, mintha ölében nyugodnék, de nem a rossz emberek veszik körül, nem azok adják az oltárra a virágot, nem azok járnak májusi ájtatosságra a templomba.

Kedves Gyermekeim, az Úr Jézus maga a legszebb virág a májusi oltáron! Vele többet adott nekünk szűz Mária, mintha királyságokat

palotákat ajándékozott volna. Mily hálásaknak kell ezért iránta lennünk! Lám, az édes anya kenyeret oszt éhező gyermekeinek. Nem tudja elviselni, hogy gyermekei éhezzenek: inkább megvonja a maga szájától az egyetlen falatot is. Ó mily hálával kell épen azért a kenyérosztó édes anyának kezét csókolnunk! Szűz Mária tudta, hogy az ő szegény földi gyermekeinek nincs lelki kenyerek és ez nagyon fájt szeplőtelen szívének. Neki nagy kincse volt: az édes Jézus. S ez a legjobb, isteni Gyermekek így szólt Szentanyjához: «Anyám, akarsz engem elveszíteni három és fél-estendőre? Ha igen, úgy elmegyek, lelki kenyeret, tanítást adok az embereknek». És szűz Mária mondá: «Menj, szépséges fiam, Jézus! Igaz, hogy inkább éheznek, csakhogy folyton láthassalak — de menj, mert ha nem mégy tanítani, az én szegény gyermekeimnek nem lesz lelki táplálékuk s lelkük elvész». «De anyám — így szólt ismét Jézus — ha csak tanítást adok az én testvéreimnek, az nem lesz elég. Mert nézd, milyen gyengék! Tanításomat nem fogják követni. Tudok számukra ételt, amely őket megerősíti s az én erőmet adja nekik. Ámde ez az étel én magam lennék kenyér színében. Ó, ha én magam lakhatom szívükben kenyér színében, majd vigyázok rájuk. Csakhogy ha ezt akarod, keresztfán kell meghalnom — ez az én Atyám akarata. Akarod-e anyám?» És szűz Mária? Könnyes szemmel nézte az ő szépséges szent Fiát, kit nagyra nevelt; de elengedte a borzasztó halálba, hogy az ő végtelen nagy Fia kis ostyában a mienk legyen. Megfosztotta magát Jézusától, hogy Jézusa a mienk legyen. Leborult szent Fia lábához és mondá: «Fiam, inkább én magam halnék meg, csak szenvedni ne lássalak! De tudom, hogy más a mennyei Atya akarata. Menj tehát a rettenetes halálba, visszanyerlek majd ismét s akkor már te magad lész szegény, gyenge gyermekeim eledele».

Kedves Gyermekekem! lásd, mekkora hálával tartozol szűz Máriának a legmértősebb oltáriszentségért! Kenyérosztó édesanyádnak illik megcsókolnod a kezét: hát szűz Mária iránt miképen fogod háládat leróni? Nem halandó testednek, hanem halhatatlan lelkednek nyujt kenyeret az áldott Szűz.

Olyan leszel-e, mint az a gyermek, aki nem akarja megenni, amit anyja neki nyujt, hanem inkább éretlen gyümölcsöt eszik vagy, tudatlanul bár, mérges bogyót? Mondd, kitartasz-e a szentáldozásban, ez anyagi kenyér vételében, amelyet szűz Mária ad? Vagy talán unod azt és szaladsz más örömek, más lelki táplálék, a bűn után? Vigyázz, lelked csakis a gyakori szentáldozás folytán maradhat egészséges — a bűn beteggé teszi s végül teljesen megmérgezi a lelkedet!

Légy hálás! Szűz Máriának sokba került az oltáriszentség, becsüld meg! Gondolj erre, mikor a májusi ájtatosságon kitéve látod a legmértő-

ságosabb Oltáriszentséget. Tudom, jó szived van s azért lelkedben lesznek a legszebb virágok; olyanok, amelyek nem hervadnak el, hanem a mennyországban még szebben nyílnak ki szivedben. Szűz Mária oltalmazni fog, mintha igazán reád borítaná palástját, amelyet az égboltozat csak jelent. Majd áldani fogod szűz Máriát azért, hogy neked földétedben az oltáriszentséget adta; áldani fogod akkor is, mikor más sem ez a föld, sem az égboltozat, sem a csillagok nem lesznek többé

Fiam emlékére

SOK ÉVVEL ezelőtt történt — de emlékemben van — látom az egészet mintha csak tegnap lett volna. Leányom eljegyzésére intézetben lévő 14—15 éves fiam rövid látogatásra haza bocsátatott.

Egy napon kikísértük az elutazó vőlegényt az állomásra, velünk volt kicsi fiatal kutyája, melyet menyasszonyának ajándékozott.

Este volt, vártuk a budapesti gyorsvonatot.

Vidáman elcsevegvé meglepett mindnyájunkat a berobogó vonat s abban a pillanatban, a szokatlan zajra a szegény kis állat ijedtében egyenesen a vágányra szaladt. Elállt léleketünk — s rémület fogott el, mikor a kérlelhetlen gépies erővel rohanó mozdony elé, fiam egy ugrással ott terem és magához ragadja az utolsó percben — a már-már biztos áldozatot! Ez az egész!

Szinte észrevétlenül folyt le ezen kis esemény, a világ folyása napi-rendre tért felette. Én pedig hiszem teljes bizalommal, hogy ott fenn a mindent látó Isten figyelmét ki nem kerülte a kis epizód. S mikor évek múltán az Ő keze által rendelt keserves baleset szegény fiam korai enyészését okozta, megemlékezett bátor gyermekéről, ki oly nemes volt, hogy egykor — élete kockáztatásával — megmentett egy gyámoltalan szegény kis kutyát.

Br. V. D.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Tallóson folyton jelentkeznek újabb tagok. Mindahárom testvér-szövetség szépen virágozik: A gyermek sz. Ifjak szövetsége és Leányok szövetsége. Különösen nagy örömet okoz, hogy felnőtt legényemberek is csatlakoztak a zászlóhoz. Büszke vagyok rátok barátaim. Üdv!

Sárváron is nagy a buzgóság és élet. Az új tagokat melegen üdvözölöm. Csak rajta, legyetek büszkék arra, hogy ennek a hatalmas szövetségnek tagjai lehettek.

Baranya-Nagynyárd. Isten hozott gyerekek közöttünk. Remélem, legközelebb sok tagról számolhat el a jó esperes úr.

Lippa. Bravó! Nagyszerű! Diszes helyet kaptatok a főkönyvben. Mind a 206 tagot szeretettel üdvözlöm!

Szalmár-Németin is új szövetség alakult. Nagyot vár tőletek bizonyára az Úr Jézus. Isten hozott! Kunek Ivánka tanácsos kedves beszámolóját köszönöm. Tanácsosok lettek még: Szultz Jolán és Molnár Ilonka. Pá gyermekeim!

Esztergom. Szintén új tagok jelentkeztek! Szervusztok kis aranyosak!

Gebence. Úgy látszik, hogy hatalmas szövetség készül nálatok. Képelem az Úr Jézus örömét felbuzdulástok felett. Csak jertek sokan közénk!

FESLŐ BIMBÓK

Három Üdvözlég.

QÉDELGETETT FIA volt a mamának Péterke, szóval elkényeztetett gyermek. Amit csak szeme és szíve kívánt, sorra teljesült, mert különben sírt, haragudott, makacskodott. Atyja nem igen törődött vele, mint kereskedelmi utazó, csak néha-napján fordult meg családjá körében, Montreálban.

Mikor 6 éves elmúlt a kis Péter, beiratták az iskolába. Felekezet-nélküli iskolába járt, mert nem volt katolikus iskola azon a vidéken, és 15 éves koráig nagyon hiányos ismeretei voltak az Istenről és a vallásról.

Anyja, hogy ezt a hiányt is pótolja, egy katolikus nevelőintézetbe küldte, hogy ott a vallás-erkölcsi életen kívül a kereskedelmi tárgyakban is gyakorolja magát. Eleinte igen jól viselkedett, később azután több léha, lusta tanulóval szövetkezett s egymásután követte el a legkülönbözőbb csinyeket és kihágásokat. Előjárói figyelmeztették, de hiába. Az intézetben való maradása nemsokára lehetetlenné vált s ott kellett hagynia gondos nevelőit.

Távozása előtt az intézet igazgatója magához hívatta s oly szívrehatóan beszélt neki, hogy a fiúnak szinte elszorult a szíve.

Tudom, hogy nemsokára az imát is elhagyogatod — fejezte be beszédét a pap-igazgató, — de egyre mégis nagyon kérlek: igérd meg nekem, hogy megteszel olyan dolgot, ami neked kis fáradságba kerül, de óriási haszonnal fog járni rád nézve, — nagyon kérlek, hogy minden-

nap, mielőtt lefeküdnél, mondj el három «Üdvözlégy Máriá-t». Ez csak nem nagy dolog, — úgy-e teljesíted?!» Az ifjú megigérte, az igazgató pedig megáldotta és útjára bocsátotta volt tanítványát. És Péter hazament.

Pár évvel később ősztáján vagyunk.

Az idő hűvösre fordult s a szitáló eső állandóan permetezett úgy hogy nagyobb utazásról szó sem lehetett. A fák sárga lombja szomorúan hulldogált a sárba s már a dalos madarak is elhagyták a kopár berkeket.

Egy sűrű úttalan kanadai erdőben egy ifjú botorkált. Elvesztette az ösvényt. Már az éj is közeledett s még mindig nem lelte az ösvényt, sem fogadót nem talált. Az éhségtől és fáradságtól elcsigázva alig vonszolta lábait. Végre ereje teljesen elhagyta. Egy sűrű lombú fa alá dült és szundikálni próbált, hogy erőhöz jusson, de a nedvesség és a fáról csepegő kövér esőcseppek nem hagyták nyugodni. Még az is eszébe jutott, hogy az erdő tele van vadállatokkal, s ez a gondolat tovább űzte az erdőbe. Nemsokára gyenge fényt vett észre a távolban. Roppant fáradt volt már, de a fény egyre jobban biztatta, vonzotta. Végre egy magános házikó előtt találta magát, ahol a gazda éjjeli szállást adott neki, a háziasszony meg étellel kínálta. Az étel kevés is volt, szegényes is volt, de olyan jól esett neki, hogy így még soha.

Ugyan ki ismer rá az ifjúban az egykori csintalan Péterre? Pedig ő volt, csak hogy lelki világa azóta teljesen átalakult. Belátta, hogy munka nélkül az élet is csak pusztaság, nem terem kenyeret, csak a szorgos kéznek.

Mikor az intézetből hazament, érezte, hogy nincs maradása, roppant bántotta az a tudat, hogy anyja és nevelői hiába fáradoztak érte.

Elhatározta, hogy ezentúl becsülettel megkeresi a kenyerét. Egy közeli városba ment, s egy üzletben kapott alkalmazást. Lassacskán azután tovább haladt s végre elérte célját: kereskedelmi utazó lett, mint atyja. Jól fizették, de állása nagyon terhes volt, mert Kanadának legelhagyatottabb pontjait kellett bejárnia. Ezeken a vidékeken a rendőrség még nem volt szervezve s a rablás és gyilkosság napirenden volt. Egy ily alkalmalmmal tévedt el.

Vacsóra után elálmosodott, s kérte a gazdát, hogy mutassa meg éjjeli szállását. A gazda egy rideg szobába vezette, mely sehogysem tett szert neki. Különben a háziak viselkedése és tekintete sem volt inyére; de azzal vigasztalta magát, hogy a látszat gyakran csal. — Lefeküdt az ágyra, de bármily fáradt volt is, nem jött álom a szemére. Vagy egy félóráig hanykolódott, s ekkor eszébe jutott, hogy még nem mondta el a három «Üdvözlégy»-et. Sehogysem volt kedvére a fölkelés.

Hisz ez egyszerű el is mulaszthatom — gondolta magában.
 — De mégse! — tette hozzá rögtön — ígértem, tehát meg kell tartanom! S ezzel fölkel és az asztalhoz térdelt, hogy elmondja a három «Üdvözlégy»-et. Még be sem fejezte imáját, amikor valami nehéz tárgy esett ágyára. Rémulten ugrott fel helyéről. Gyertyát gyújtott s észrevette, hogy egy titkos résen egy nagy tuskó esett ágyára. Rögtön tudta, hogy rablók közé jutott. Gondolkozni sem volt már ideje, mert hallotta, hogy valaki közeledik szobája felé. Revolveréhez kapott s úgy várta a közeledőt. Az ajtó kinyílt s a háziak állottak előtte. Az asszony kezében egy nagy kés volt, a gazdáéban pedig fejsze. Ezekkel a gyilkos szerszámokkal ölték volna meg, ha a tuskó nem ütötte volna agyon, de hogy Pétert felfegyverkezve látták, annyira megijedtek, hogy a szerszám kihullott a kezükből. Péter rájuk parancsolt, hogy rögtön vezessék őt ki az erdőből. A revolver engedelmességre tanította a zsványokat és remegve mentek Péter előtt az ösvényen, míg végre biztos útra értek. — A legközelebbi város rendőrségét értesítette a zsványfészek hollétéről — többé nem törődött azzal, hogy mi történik a házaspárral és fogadójukkal.

De egész életén át fülébe csengett egykori igazgatójának intelme, hogy: a boldogságos Szűz oltalma mily csekély szolgálatért mentette meg életét a biztos haláltól. Azután sem hagyta el a három «Üdvözlégy Mária»-t.

Budapest.

Közli: *Rottenbücher Ilonka*,

a «Lányok eucharisztikus szövetségének» tagja.

Kis halottaink. Tallóson gyásza van az eucharisztikus szövetségnek. A kis *Jankovits Margit* elszállt közülök az Úr Jézushoz, kit szívének egész melegével szeretett. Ő talán már boldog, csak nekünk, kik itt maradtunk sajj a szívünk.

Sóvárrol írja Bausz Sárka: «Nagy szomorúság érte osztályunkat. Ugyanis legjobb társaink egyike, szeretett *Witlinger Gizuskánk* jobblétre szenderült. Fehérvasárnapon volt a temetése, melyen testületileg vettünk részt. Fehérbe öltözött társaink egyike szép koszorút és egy másik koronát vitt s sírjánál «Kis pajtásunk sírodra» kezdetű éneket énekeltük. Igazgató bácsit is kérjük, kegyeskedjék a szentmisében róla megemlékezni». Főtisztelendő úr szent áldását kéri a gyászoló IV. o. elemisták.

Krisztus szava: «Én tiszta szívet keresek; abban van az én pihenő-helyem.» (*Jámbor Kempis T.*)

«Ha azt akarod, hogy hozzád jöjjenek s nálad maradjak, vedd ki magadból a régi kovászt s ékesítsd föl szívednek hajlékát.» (*Jámbor Kempis T.*)

«Én hivtalak téged, én akartam, hogy így legyen; én majd pótlom, ami hiány van benned. Jöj és végy magadhoz engem.» (*Jámbor Kempis T.*)

Röptében a nagyvilág körül.

Egy jelenet. Kellemes az idő. A parlament nyitott ablakoknál tárgyal. Valamelyik képviselő szellemesen és új oldalról boncolja a kormány expozéját. A teremben fojtott csönd, minden szem a nagyszerű szónokon függ. A baloldalon azt gondolják! jól beszél, mert igaza van! A jobb padsorokban így sóhajtoznak: még utóbb igaza lesz, olyan jól beszél!... A hallgatóság — parlamenti kitétel szerint — meg van nyerve. A szónok most egy merész és éles alluzióval általános izgalmat okoz a miniszterek közt. A tárcaminiszter sápadtan, idegesen hallgatja a rá nézve kényes helyzetet teremtő oldalvágást... A debattáns észreveszi, hogy sebzett, fölemeli hangját és dörgéssel kíséri a villámlást, miközben fejét mosolyogva fordítja félre s mintegy esetleg kitekint az ablakon. S ime, a leghatásosabb periodus közepén, mitsem törődve a végsőig feszített figyelemmel, hirtelen elhallgat és lehajtja fejét. A képviselők egy része fölugrál helyéről s az ablakhoz rohan. Az utcáról halk csengőcsilingelés hallatszik be. Suttogva adják tovább a hírt: beteghez viszik odakünn az Oltáriszentséget. Pillanat alatt, mintha elektromos szikra futott volna végig a ház tagjain, mindenki, pártkülönség nélkül föláll. Az elnök, a miniszterek s a képviselők némán maguk elé néznek és míg csak a csengetyű hangja el nem hangzik a messzeségben, tisztelegve hódolnak Jézus Krisztusnak. Ülve csupán egy radikális képviselő marad, de nagyon különösen érzi magát.

Valahol Kolumbiában a köztársaság így tiszteli a Királyt.

A katolikus missziók. Egy-két év előtt külföldi tudósok erős szemrehányást tettek a katolikusoknak, hogy missziójukat elhanyagolják. Tény, hogy a protestánsok, főleg az angolok óriási előhaladást tesznek missziók terén Afrikában, Ázsiában. Állami támogatás, sok pénz segíti munkájukat. De Krisztus földi helytartója, a pápa sem felejt el egy percig sem a mi Urunk apostoli küldetését: Menjetek az egész világra és

tanfutsatok minden népeket. Számos szerzetesrend, a párisi missziós-társulat, a propaganda Rómában emberfeletti áldozatokat hoznak a missziók érdekében. Legnehezebb feladatuk van azoknak, kik a mohamedánokat próbálják a kereszténységnek megnyerni. A mohamedán megközelíthetetlen és rémesen fanatikus. A misszionáriusok alig tudnak egy-két hitközséget teremteni. Munkájukban az Oltárszentség a legnagyobb vigaszuk. A gyakori gyónás és áldozás segítségével igazi hitéletet, kegyelmi életet tudnak teremteni. A protestánsok csak statisztikára dolgoznak s akárhányszor úttörést végeznek a katolikus egyház számára, amely vértanúi kitartásával, szentségeivel aztán igazi hitéletet teremt.

De azért az anyagiak hiánya nagyon megakasztja őket előhaladásukban. Szükséges tehát az anyagi támogatás. Különösen hazánkban még kevés az érzék ez iránt. A nagy ügyet szolgálja a *Klaver szent Péter Társulat* (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) kettős közlönyével: *Visszhang Afrikából* és *A néger gyermek* Nagybecskerek; továbbá *A Kath. Hittérjesztés Lapjai* Nagyvárad. Úgy halljuk, hogy a Szent-István-Társulat népies kiadványai közt is legközelebb megjelenik egy tájékoztató a missziók kimondhatatlan fontos ügyeiről.

EGYESÜLETI ÉLET.

Budapesti főegyházmegyei országos központi oltáregyesület ez ideci kiállítása méltó volt nagyságban és jelentőségben az országos központhoz fűzött várakozásoknak. A kiállítást a *hercegprimás* őfőméltósága nyitotta meg április 23-án délután 4 órakor rendkívül előkelő és nagyszámú közönség jelenlétében. A hercegprimás nagyszabású szózata után megáldotta a tárgyakat, melyeknek sokasága és szépsége méltán keltette fel csodálatát. Utána szentségi áldást tartott a templomban. A kiállítás 24-, 25- és 26-án állott a közönség rendelkezésére. A kiállítással kapcsolatban a következő istentiszteletek voltak: naponként

reggel 6, 7, 8, 9 és 10 órakor szentmisék és délután 1/46 órakor ünnepies áldás. A 10 órai miséket az oltáregyesület élő tagjaiért, elhunyt tagjaiért és-jótevőiért mondták el.

A kiállítás részleges lefolyását júniusi számunk fogja hozni.

A nyitrai egyházmegyei központi oltáregyesület március hó 25-én évi közgyűlését és nyitotta meg ezidei kiállítását. A kiállítás két napig állott nyitva a közönség számára. A fényes lefolyású közgyűlés tárgysorozata volt: 1. közgyűlés megnyitása; 2. elnöki jelentés; 3. titkári és pénztári jelentések; 4. számvizsgáló bizottság jelentése; 5. a

tisztviselőkar és választmány megújítása; 6. előadás, tartotta az igazgató és 7. a kiállítás megnyitása

A pozsonymegyei oltáregyleti központ június hó 9-én tartja évi közgyűlését és nyitja meg a kiállítását. Az oltáregyesület új igazgatója: gróf Pongrácz Frigyes nagy buzgósággal és hozzáértéssel kezdi szép működését.

A kalocsai kiállítás. A kalocsai oltáregyesület április 4—5. napjain tartotta meg ezidei kiállítását. A gyengélkedő Kleiner Lajos káptalani helynök megbízásából Horváth Győző dr. martiropoliszi püspök, az oltáregyesület igazgatója nyitotta meg a kiállítást szép beszéd kíséretében, melyet lapunk más helyén egész terjedelemben közlünk.

A kiállításra a bajai, szabadkai és zombori fiókegyesületek is elküldték kézimunkáik egy részét. A kiállított tárgyak legnagyobb része azonban a kalocsai egyesület tagjainak kez munkája avagy adománya. Két dolog különösen szembetűnt ezen a gazdag kiállításon. Elsősorban is az a praktikus érzék, mely az egyházi ruhák anyagának megválasztásában s izléses kivitelében megnyilvánult. Örömmel láttuk továbbá, hogy egyes darabokon a régi egyházi művészetnek motívumai s nemes színpompája is alkalmazást nyert.

A kiállítás bepillantást enged abba a serény és önfeláldozó munkába, mely a közös munkanapokon folyik a kalocsai oltáregyesületben. A szer-

dai kézimunka délutánoknak lelke voltak: Jámbery Lajosné elnöknő Husszy Istvánné, özv. Jagicza Józsefné, özv. Musza Józsefné, özv. Petrovác Gézáné, Révész Antalné Baksay Juliska, Grósz Mariska és Ilonka, Horváth Irén, Meszes Etelka. Az oltáregyesületi hölgyek példaadása munkára lelkesítette a Leánykörnek néhány tagját is. Mások megkülönbézte kézimunkákat s egyházi szerelvényeket bocsátottak az oltáregyesület rendelkezésére. Ily módon oly gazdag készlet halmozódott fel, hogy a kalocsai egyesület minden beérkezett kérvénynek eleget tehetett s amellet a bajai és szabadkai fiókegyesületek a saját készítményeik és beszerzéseik fölött szabadon rendelkezettek. Ötezer koronánál többre rúg azon tárgyak értéke, miket maga a kalocsai egyesület juttatott szegény templomoknak. A kiállított tárgyakból összesen 43 segélyezésre szoruló templom és kápolna részesült adományokban. Ez a néhány adat is bizonyosságot tesz a kalocsai pezsgő oltáregyesületi életről, az egyesület virágzásáról.

Az ajándékokat a kiállítás után nyomban szétküldözték; így azokat husvétra már használatba vehették, hogy mindenfelé örömet keltsenek.

A szabadkai oltáregyesület, mint értesülünk, külön is rendez kiállítást Szabadkán május 31-én. Kalocsára ugyanis a kiállítási anyagoknak csak kis részét küldhették el.

(T. K.)

IRODALOM

Ájtatosság lisieuxi Teréz boldoggáavatásáért. A kalocsai rózsafüzérgyár kiadása. 100 példány 1 kor.

Hazánkban is egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a kis Teréz nővér boldoggáavatásának ügye iránt. Ez tette szükségessé ezen kis imádság kiadását is.

Kitünő bérmaajándék! «Jézusom, örööm» című imakönyv, rendkívüli tartalmas, különösen szépek a gyónási és áldozási részek. Vörös bőrvágással: 2 kor.; aranyvágással: 3 kor. 50 fill.; párnázva: 4 kor. Kapható: *Oltáregyleti iroda*, Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az első százezer. *Drebitka* Ferenc S. J. kalocsai főgimnáziumi tanárnak röpirata a gyakori szentáldozásról 1910-ben jelent meg s négy év alatt százezer példányban kelt el. Ez a százezer füzet hány ezer meg ezer lélekkel kedveltethette meg a gyakori, a mindennapi szentáldozást! A röpirat elosztatja a lanyha lelkek kifogásait, kételyeit. 25 pontban felel meg a füzet a gyakori áldozás ellen fölhozni szokott leggyakoribb kifogásokra, nehézségekre. A lelkipásztorkodással foglalkozó papság kitünő segédeszközt nyer benne. Vigyük hát a nép közé, terjesszük — hogy újabb százazrek ismerkedjenek s barátkozzanak meg a gyakori szentáldozással.

A füzet címe: *A gyakori szentáldozásról* és a tökéletes bánatról. Kapható — német és tót nyelven is — a kalocsai rózsafüzérgyárban. Egy példány ára 4 fillér, száz példány 3 korona.

Az újabban megjelent német és tót kiadás eddigelé húsz-húszezer példányban forog közkézén. Hány ezer meg ezer tót és német katolikus van e hazában, akikhez még nem jutott el a hívó szózat: minden hívő hivatalos, hogy gyakran, sőt mindennap járuljon a szentáldozáshoz!

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

ft. dr. Öcsényi Anzelm Pannonhalma 3 K, Domenis Mária 2 K, Illés J. 1 K, Morhart Mária 1 K, Mózes Erzsébet 2 K, Váczik Ferencné 2 K, özv. Handrus Antalné Pestújhely 5 K, Tóth Terézia Vághosszúfalu 60 f., Lósi Angela 60 f., Telkessy Erzsébet 2 K, Landsteiner Gizella 2 K, Polonyi Karolin 1 K, özv. Okolicsányi Györgyné Dunakisvársány 2 K, Juhász Teréz 2 K, Horváth Kornél 40 f., nyulfalusi tagok

11.40 K, deteki tagok 28.80 K, csorvási tagok 2.24 K, Császár Antal és neje 4 K, özv. Posztoczy Ivánné Pácin 2 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, Láng Mária és Anna 1.50 K, Veszprém egyházmegyei tagok 1077.09 K, borostyánkői tagok 17.32 K, Kothen Alajosné és családja 3 K, Merkl Anna 60 f., Csongor Veronika 40 f., Oszvald Józsefné 4 K, Mertz Erzsébet 2 K, ft. Molnár István Jakabszentgyörgy 2 K, Ható Ignácné Sárvár 60 f., Borsós Aranka 1 K, Szabó József 1 K, Stiaszni Szilveszterné 3 K, Zakariás Károly 50 f., Dömötör Erzsébet 40 f., özv. Máriel Lajosné 1K, Prohászka Istvánné 1 K, Czinkel Erzsébet 40 f., Pejtsik Gézáné 1 K, Bolváry Gézáné 1 K, Droppa Teréz 2 K, Horváth Ilona 4 K, Néveri Mária 2 K, Gebra Anna 2 K, Kovács Béláné 60 f., gróf Pálffy Anna 30 K, özv. gróf Pálffy Pálné 40 K, Disz Anna 24 f., báró Manndorff Gézáné és családja Kisvelence 16 K, mesterszállási tagok 16 K, Tót Karolin 1 K, özv. Oszlai Jánosné 1 K, Löffler Emilné 4 K, Blanár Klára 1 K, Friedrich Ernőné Keszthely 2 K, özv. Kafka Franciska Léva 5 K, Röck Ilka 4 K, Pertok Karolin 24 f, Sebestyén Ferencné 24 f., Deli Erzsébet 2 K, Vinczen Mária 2 K, Albert György 18 K, felsőfalu- és endrefalvi tagok 69.72 K, dr. Ötvös József 3 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, ényitagok 3.76 K, Szombathely egyházmegyei tagok 192 K, Martinovich Elekné 4 K, özv. Tancsits Istvánné 50 K, Herczeg Erzsébet 1 K, özv. Szerdahelyi Károlyné 2 K, Hőnig Ferencné 2 K; Barcsi József 2 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Marutykó Klára 1 K, Messelhauser Ilona 2 K, Begna Ferencné 2 K, özv. Danda Jánosné 50 f., özv. György Gáborné 50 f., Harer Gyuláné 20 K, Bernyó Julia 5 K, Hausler Márton 2 K, Novák Márton 4 K, Schreiner Józsefné 6 K, özv. Laub Jánosné terjesztőnő által: dr. Botzenhardt Jánosné 6 K, dr. Bencze Benőné 4 K, Schäffer Istvánné 6 K, Lenz Borbála 2 K, özv. Birkl Istvánné 2 K, Flóry Józsefné 2 K, összesen 22 K; Loewell Matild terjesztőnő által: Pekker Mártonné 8 K, Smekál Ferenc 2 K, Loewell Matild 5 K, Kókai János 1 K, összesen 16 K, Éberling Józsefné terjesztőnő által: Hetzer Józsefné 2 K, Incze Róza 2 K, összesen 4 K; Knapp Konstancia terjesztőnő által: özv. báró Brandenstein Ottóné 2 K, Káskai Alfonz 2 K, Juhász Anna 6 K, Herméli Lajos 2 K, összesen 12 K; Mada as Józsefné terjesztőnő által Proks Károlyné 2 K, Vandrátz Lászlóné 2 K, Madaras Aurél 2 K, Madaras Jenő 2 K, Madaras József 2 K, Madaras Józsefné 10 K, összesen 20 K; Kovács Józsefné 1 K, Csesznák Istvánné 2 K, Holéczy Józsefné 4 K, Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: özv. Stardtberger Hermanné 1 K, Herold Mária 2 K, Bretz Erzsébet 2 K, Mészáros Andrásné 1 K, Rusznák Károlyné 1 K, Jungmayer Mihályné 1 K, összesen 9 K; Lorenz Adél terjesztőnő által: Kresztits Mariska Pápa 6 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Fray Irén 2 K, Bognár Róza 2 K, Lajkó Teréz 2 K, Fray Vilmosné 2 K, összesen 8 K; Herfort Irén terjesztőnő által: Skopetz Gusztávné 4 K, Sticker Mária 2 K, összesen 6 K; Steiner Mártonné terjesztőnő által: Hegyessy Árpádné 2 K, Wodicska Árpádné 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Fleischer Irén 2 K, Steiner Katica 2 K, Steiner Mártonné 2 K, Svincek Mária 2 K, Lónyay Béláné 2 K, Lónyay Gizella 2 K, Pfszter Ferencné 2 K, összesen 20 K; Krämmer Géza és neje 20 K, Sinka Viktória 2 K, Nagyszombati esperesi hivatal 5.60 K, Tömöry Károlyné 200 K, Kubát Rozália 4 K, dr. Szuha Dezsőné 2 K, Wohlrath Mária 2 K, Holma Mária 4 K, Berta Vilma 4 K, Hunkár Ilona 10 K, Jekel Margit 2 K, Schraut Paula 2 K, Pavlik Anna 1.60 K, Szafranszky

Antal 1 K, Reichl József 1 K, Cserháti Anna Jászfényszaru 1 K, Joanovich Sándorné 8 K, Hellebronth Jánosné 4 K, Hellebronth Antalné 2 K, Hellebronth Berta 4 K, Szegner Paulina 48 f, Balázs Terézia 48 f., Novák Mártonné 20 K, Snierer József 2 K, Eperjes gk. egyházmegyei tagok 69.74, K özv. Lafrankó Károlyné terjesztő által: Wattseider Béláné 2 K, dr. Pausz Géza 5 K, özv. Lafrankó Károlyné 5 K, Lafrankó Margit 5 K, Bernhardt Mária 2 K, összesen 15 K, Barabas Atala 30 f. Tarnóczy Eszter 2 K, Messner Julianna 4 K, Szűtz Erzsébet 4 K, Szűtz Anna 2 K, Kremer Emil 2 K, Kremer Emilné 2 K, Kremer Samuné 2 K, Kremer Ilonka 2 K, Kozma Erzsébet 2 K, Kozma Gizella 2 K, Máté Anna 3 K, Kozma Mária 4 K, Zakariás Antalné 8 K, Kopp Józsefné 4 K, Adamovits Adámné 4 K, Hazsányi Elekne 4 K, Páll Mária 1 K, Botka Sarolta 4 K, Borostyán Albertné 2 K, özv. Mautz Lajosné Temesujfalu 4 K, Stefankovits Ágnes 2 K, Pap Rozália 6 K, Zahajszky Jánosné 2.40 K, Koroczky Kornélia 3 K, Petzval Mária 4 K, Kadlitsek Mária 1.40 K, Komáromy Katalin 2 K, Kis Erzsébet 1 K, Kögler Gusztávné 2 K, Bottka Lászlóné 4 K, Bottka Erna 2 K, özv. Kelecsényi Ferencné 8 K, Granca Julia 8 K, Csudnay Károlyné 4 K, Neógrády Jozefin 4.24 K, Preyer Mária 2 K, Szilvássy Mártonné 4 K, Perleberg Gizella 10 K, Perleberg Zelma 10 K, Harmat Julia 1 K, Sehr Gusztávné 10 K, Takács Mária 1 K, Zaisch János 2 K, Váradi Andrásné 1 K, Alistáli tagok 11 K, Balli István 1 K, Budai Teréz 2 K, Schara Vilma 2 K, Besztercebánya egyházmegyei tagok 1073.44 K, özv. Német Károlyné 30 K, özv. Böhm Nándorné 2 K, Pospischl Jakabné 2 K, Klement Jánosné 3 K, Kéri Antalné 50 f., Forster Kálmánné 10 K, Tóry Emilné 10 K, Berkes Kálmánné 10 K, Szász Julianna 50 f., Szász Mária 1 K, Szász Julianna 50 f., Storch Szidónia 2 K, Osgyáni tagok 40 K, Pap Irén 24 f., Kuzskovich Julianna 4 K, Frákán Anna 2 K, Boda Anna 2 K, Meixner Emilné 2 K, Pelényi tagok 8.86, Egyházzellei tagok 3 K, Kassa egyházmegyei tagok 100 K, Szímői tagok 18.32 K, Kissitkei tagok 23.20 K, özv. Jánik Ferencné 2 K, Torday-Grail Erzsébet 5 K, Gietai tagok 180 K, Jászladányi tagok 37.87 K, Praznovszky Gézané 10 K, Szabó Mária 3 K, Láncey Elekne 2 K, Melhart Pálné 4 K, Szombathely egyházmegyei tagok 383 K, Muráth Károly 1 K, Kál Nándor 1 K, Bodnár József 1 K, Holló János 1 K, Juhász János 1 K, Sternlicht András 2 K, Csányi János 277, Bankó Géza 1 K, Vass Sándor 1 K, Pálincás István 1 K, Tóth Géza 2 K, Gelér Mihály 1 K, Jancsó Imre 1 K, Szató József 1 K, Komkó Mihály 1 K, Balhási Vendel 1 K, Béky Ferenc 1 K, Halapka József 1 K.

1914. február hóban befolyt tagdíjak. Selyem Julis 30 f, Herz Anna 1 K, özv. Balás Ignácné 2 K, Vidats Dezsőné 3 K, Mayer Jánosné 10 K, Frey Gizella 1 K, Frey Vilma 50 f, Frey Mariska 50 f, özv. báró Vécsey Józsefné 10 K, báró Vécsey Józsefné 4 K, Vécsey Eszter báróné 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, Richter Zsuzsanna 2 K, Puskás Mária 40 f, Huber Mari 1 K, Bognár Ágnes 24 f, Kovács Julianna 40 f, Tursics Erzsébet 2 K, Takács Borbála 2 K, Rozmann János 1 K, Rozmann Jánosné 1 K, Ivancsits Ágnes 4 K, Pálfi Julia 8 K, Mihájla Zsuzsanna 30 f, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Percsics Balázs 1 K, Brunner Janka 2 K, Novák Mária 50 f, Paksí Katalin 50 f, Blaskovics Ida 5 K, Blaksovics Irma 2 K, Kokovay Ilona 2 K, Paczona Antalné 3 K, Tolnai Józsefné 2 K, farkasfalvi tagok 22.25 K, Lutter Nándorné terjesztő által: Eckermann Mariska 2 K,

özv. Vagács Mihályné 2 K, Vagács Julia 1 K, Pois Norbertné 2 K, Szabó Jánosné 5 K, dr. Szabó János 5 K, Kiss Ilona 24 f, Klenk Hilda 24 f, Csöri Rózi 24 f, Lutter Nándorné 10 K, összesen 27.72 K, gróf Wenckheim Gézáné 10 K, csolnoki tagok 19 K, csehimindszenti tagok 28.22 K, Pogrányi Lidia 4 K, eperjes-egyházmegyei tagok 9.88 K, Tomory Erzsébet 50 f, Kantacsics István és neje Rábaszenttamás 2 K, Révay Olga 2 K, Bozsóky Mihályné 2 K, Kajnoka Margit 10 K, Hájek Irma 1 K, Binder Rezső 2 K, Sungál Ferenc 50 f, Nemessányi Emma 2 K, Dancsák János 2 K, tibolddaróci és kácsi tagok 6.14 K, Fehérváry Cselesztin 10 K, Gamane Sarolta 2 K, Nagy Péter 30 f, Szeif Karola 2 K, Szombathelyi Györgyné 6 K, Gróf Julia 2 K, Löffler Mária 2 K, Angyeskó Istvánné Mezöcsát 10 K, Freiler Sománé 1 K, Thinschmidt Gyuláné 2 K, Czako Rozália 2 K, Szilágyi Ferenc 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnél által: Nemes Teréz 2 K, Sziebert Anna 4 K, Szárasz 4 K, özv. Nejték Józsefné 4 K, Hickl Lajosné 4 K, összesen 18 K, Herfort Irén terjesztőnél által: Hermann Antalné 8 K, Elekes Rózi 1 K, Elekes Gizi 1 K, Hammer Antalné 4 K, Stark Józsefné 24 f, Bosco Tirza 4 K, Lányi Menyhért 4 K, Heidler Ferencné 2 K, Herter Ilona 48 f, Uitz Antalné 48 f, Kengl Ferencné 4 K, Borovsics Istvánné 1 K, Szeifried Boriska 4 K, özv. Confal Ferencné 2 K, Kolta Lajosné 4 K, Köhler Istvánné 2 K, Kabolt Matild 2 K, Szibler Jánosné 1 K, Köhler István 4 K, Udvary Juliska 1 K, Dégen Istvánné 2 K, Huszár Sámuelné 2 K, Vajner Gusztávné 2 K, Schmidt Ilona 4 K, összesen 60.20 K, Schieberna Julia 2.40 K, Radomszky Mihályné Rákosszentmihály 2 K, Berger Borbála 2 K, Barta Irén 3 K, Gáspár Julianna 40 f, Székely Miklósné 3 K, özv. Bacsi Istvánné 1 K, Szova Mária 1 K, Szova Jánosné 6 K, Molnár Erzsébet 1.80 K, Molnár Józsefné 3 K, Neubeuer Pálné 1.80 K, Montsek Ilona 50 f, Montsek Jozefin 50 f, Grádl Anna 3 K, eger-főegyházmegyei tagok 2550 K, egri érsek 100 K, egri főkáptalan 260 K, Valkó András 50 K, Misuka Béla 24 K, Csay Sándor 1 K, Jakab Sarolta 50 f, Kleineisel Jánosné 1 K, Klímm Antalné 1 K, királyrévi tagok 29.28 K, Bénes Máténé Királyrév 7.60 K, Barabás Adrienne 2 K, Poll Barbara 1 K, özv. Fok Anna 30 f, özv. Goszthonyi Kálmánné 12 K, özv. Weisz Gyuláné 2 K, Kégl Gizella terjesztőnél által: Gömör Róza 2 K, özv. Merkenberger Józsefné 4 K, Hamarák Ferencné 2 K, összesen 8 K, Mitskó Ferencné terjesztőnél által: Sliedner Mihály 24 f, Pilcher Ferencné 24 f, özv. Denk Antalné 1 K, Simon Istvánné 1 K, Hutner Jenőné Tóváros 2 K, özv. Simon Jánosné 2 K, Sliedner Juliska 24 f, összesen 6.72 K, eger-főegyházmegyei tagok 30 K, Kántor Vilma és Erzs terjesztőnél által: Bozzay Ödönné 2 K, Szily Berta 2 K, összesen 4 K, Loewell Matild terjesztőnél által: Skopecz Gusztávné 5 K, Schilter Istvánné 2 K, Farkas Józsefné 1 K, Patócs Jánosné 1 K, összesen 10 K, Vaumpler Gézáné terjesztőnél által: Schuller Teréz 6 K, Irényi Irma 2 K, Miskolczy Gyuláné 6 K, összesen 14 K, Herfort Irén terjesztőnél által: Nogel Imre 1 K, Nogel Imérénné 1 K, Horvát Irma 1 K, Gröger Rezsőné 4 K, Argauer Elekné 2 K, N. N. 2 K, Sicinszky János 60 f, Légrády Imréné 48 f, Nyul Mihályné 4 K, Köhler Mária 2 K, Köhler Ilonka 2 K, N. N. 2 K, jötevők 4 K, Kojtsik Józsefné 1 K, Mayer Ferencné 11 K, Herfort Ferencné 2 K, Hegedüs Mária 1 K, Geosits Józsefné 1 K, Hickl Róza 2 K, Kása Andrásné 1 K, Szászok Margit 2 K, jötevő 70 f, Kraml Andrásné 4 K, összesen 41.78 K.

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 € — €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 € — €

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 € 50 €
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 € 50 €
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 € 50 €

Japán papíron: (az egész könyv egy újjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 € — €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 € — €
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 € — €
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 € — €

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal	6 € 50 €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 € 50 €

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 € 50 €
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 € 50 €
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 € — €

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.